

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.400 van 12 februari 2014
in de zaak A. 208.244/XIV-34.842**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Vincent Neerinckx
 kantoor houdend te 9140 Temse
 Akkerstraat 6 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 maart 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 97.092 van 13 februari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9597 van 16 april 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maarten De Feyter, die loco advocaat Vincent Neerinckx verschijnt voor verzoekster, en attaché Paquita Walraet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt naar eigen zeggen België voor het eerst binnen in 2008 en verklaart zich op 19 juli 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 oktober 2012 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 13 februari 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Verzoekster citeert artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat het gehoor van Donika Kaci van 9 september 2008, het gehoor van Elidon Lleshaj van 14 oktober 2009 en het gehoor van Brunilda Lleshaj van 14 oktober 2009 in het Frans zijn opgesteld. Deze stukken zijn van cruciaal belang omdat de bestreden beslissing op vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van de genoemde personen is gesteund. Volgens verzoekster heeft de taalvereiste van artikel 51/4 betrekking op het gehele onderzoek van de asielaanvraag en dus ook op stukken die ter staving van de beslissing worden gebruikt. Minstens moet een Nederlandse vertaling van die in een andere taal opgestelde stukken worden voorzien. Verzoekster kan niet akkoord gaan met de restrictieve interpretatie die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorstaat.

Anders dan in het bestreden arrest wordt gesteld, had verzoekster onmiskenbaar een belang bij haar verzoek om vertaling van de voornoemde stukken. De Nederlandstalige dossierbehandelaar heeft immers grove fouten gemaakt bij de interpretatie c.q. vertaling van de Franstalige gehoorverslagen. Verzoekster had dit uitdrukkelijk aangehaald in haar verzoekschrift tot beroep en op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verwijst in het bijzonder naar punt 3.4.2 van dat verzoekschrift. Uit de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de Franse taalkennis van de dossierbehandelaar manifest ontoereikend was voor de juiste vertaling van de in het Frans opgestelde gehoorverslagen. Het kan niet worden aanvaard dat een vertaalblunder wordt gebruikt om de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas in twijfel te trekken.

Ook indien zijn restrictieve interpretatie van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt bijgetreden, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster een verkeerde toepassing van die bepaling gemaakt. Er kan immers bezwaarlijk worden voorgehouden dat de kwestieuze gehoorverslagen geen dossierstukken zijn: de aanvankelijk bestreden beslissing is vrijwel uitsluitend op vermeende tegenstrijdigheden met de verklaringen van verzoeksters familieleden gesteund. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat deze verklaringen niet als dossierstukken

moeten worden beschouwd en daarom niet moeten worden vertaald, is het bestreden arrest in strijd met artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat haar kritiek geen overtollig motief betreft doch een essentiële kritiek op het bestreden arrest betreft. Ook de andere motieven van het bestreden arrest worden aangevochten.

Beoordeling

6. De door verzoekster voorgehouden schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend betrekking op het feit dat de in het Frans opgestelde gehoorverslagen van Donika Kaci van 9 september 2008, van Elidon Lleshaj van 14 oktober 2009 en van Brunilda Lleshaj van 14 oktober 2009 niet zijn vertaald en dat verzoeksters asielaanvraag wordt afgewezen op grond van tegenstrijdigheden tussen haar eigen verklaringen enerzijds en de voornoemde verklaringen anderzijds.

In het bestreden arrest wordt aangaande de gegrondheid van verzoeksters asielaanvraag de op grond van artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet genomen beschikking van 6 december 2012 geciteerd. In die beschikking wordt met verwijzing naar bepaalde “objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (...)” aangegeven dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet hebben getroffen en dat verzoekster die informatie noch met concrete argumenten noch door haar eigen selectieve lezing weerlegt. Er wordt besloten dat bijgevolg niet is voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet te laten vallen en dit “(d)aargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn”. Verder wordt opgemerkt dat “(d)eze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden”. Slechts “volledigheidshalve” wordt vervolgens ingegaan op verzoeksters kritiek dat zij op het commissariaat-generaal niet werd geconfronteerd met de in de aanvankelijk bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, waarna nogmaals wordt gesteld dat “dit geen afbreuk (doet) aan de pertinente vaststelling dat de Albanese autoriteiten de redelijke

maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet”.

Met betrekking tot verzoeksters kritiek dat haar tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met die van haar familieleden aan een foutieve vertaling zijn te wijten, wordt er in het bestreden arrest vooreerst op gewezen dat verzoeksters beweerde vrees voor vervolging “in de eerste plaats haaks staat op de vaststelling dat zij tot drie jaar toe nagelaten heeft asiel aan te vragen sinds haar vertrek uit Albanië” en dat daarenboven “ook haar algemene onwetendheid over de familie van de tegenpartij een motief (is) waarom geen geloof wordt gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak”, vermits van degene die zich in dergelijke situatie bevindt kan worden verwacht dat hij “over meer informatie beschikt dan de namen en informatie die in het krantenartikel staan vermeld”.

Hierna wordt in het bestreden arrest besloten dat verzoekster “(d)erhalve, en daargelaten de tegenstrijdige verklaringen”, niet aannemelijk maakt dat zij mogelijks omwille van bloedwraak wordt gevisieerd en bijgevolg niet aantoont dat zij redenen heeft om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Albanië te vrezen.

Uit die motivering blijkt onmiskenbaar dat de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en de in het Frans opgestelde verhoorverslagen van bepaalde familieleden in het bestreden arrest slechts als een overtoollig motief worden beschouwd, vermits zij niet in aanmerking worden genomen om tot de verwerping van de asielaanvraag te besluiten. De door verzoekster voorgehouden schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet betreft uitsluitend die tegenstrijdigheden. De eventuele gegrondheid van haar kritiek kan niet tot de vernietiging van het bestreden arrest leiden omdat die kritiek geen afbreuk aan de dragende motieven doet. Het eerste middel is niet-ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op. Zij voert aan dat zij zowel in haar verzoekschrift tot beroep als

op de terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aannemelijk heeft gemaakt dat de dossierbehandelaar de gehoorverslagen verkeerd had vertaald en dat op grond daarvan ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd besloten. Daargelaten de vraag naar de juiste toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, was de kennis van het Frans door de dossierbehandelaar ontoereikend voor een juiste en precieze vertaling van de gehoorverslagen van verzoeksters familieleden. De aanvankelijk bestreden beslissing is net op de vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar familieleden gesteund. Verzoekster laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen redelijkerwijze niet kon steunen op de vertalingen door de dossierbehandelaar zoals deze in de aanvankelijk bestreden beslissing zijn weergegeven.

Daarom had verzoekster de terugzending van het dossier naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd. Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet zulks wanneer essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tot bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Verzoekster is van oordeel dat de juiste en precieze vertaling van de reeds genoemde gehoorverslagen door een beëdigd vertaler een essentieel element is, vermits die verslagen de basis van de aanvankelijk bestreden beslissing vormen terwijl er geen zekerheid is over de juiste vertaling door de dossierbehandelaar, gelet op diens grove vertaalfout en gelet op de afwezigheid van enige waarborg inzake de taalkennis van de dossierbehandelaars op het commissariaat-generaal. Zij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door geen toepassing van deze bepaling te hebben gemaakt.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat zij in het verzoekschrift tot beroep heeft aangetoond dat zij wel wordt geïnviseerd, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er zich niet op mocht steunen dat verzoekster niet werd geïnviseerd om geen toepassing van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te moeten maken.

Beoordeling

9. Verzoekster koppelt de voorgehouden schending van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend aan het gebruik van de in het Frans opgestelde

gehoorverslagen van haar familieleden, op grond waarvan dan tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas zou zijn beslist.

Uit de behandeling van het eerste middel hierboven blijkt echter dat verzoeksters kritiek wat dat betreft tegen een overtollig motief is gericht. Als rechter met volle rechtsmacht oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovendien soeverein of hij over de vereiste elementen beschikt om tot bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing te besluiten. De Raad van State vermag zich als administratieve cassatierechter niet in de plaats van de feitenrechter te stellen. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoekster werpt in een derde middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek en de jurisdictionele motiveringsplicht op. Zij citeert de aangehaalde bepalingen en voert aan dat de jurisdictionele motiveringsplicht een garantie moet bieden dat de door de verdediging uiteengezette middelen effectief met zorg zijn aangehoord en onderzocht. Volgens verzoekster gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter voorbij aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot beroep en in het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekster laat concreet gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen manifest in gebreke blijft te antwoorden op haar essentiële argumentatie dat de Albanese autoriteiten in situaties van bloedwraak geen afdoende bescherming bieden, dat de commissaris-generaal dit heeft erkend door in aanverwante zaken aan Brunilda Llesha en Donika Kaci wel bescherming te verlenen, dat het door de commissaris-generaal geschetst wettelijk kader in Albanië enkel post factum werkt maar geen bloedwraak voorkomt, dat de “Subject Related Briefing” van de Verenigde Naties vermeldt dat de politie vaak niet kan tussenkomen, dat er veel corruptie is en dat Justitie de politie niet steunt, dat het voor de beoordeling van verzoeksters zaak irrelevant is of bloedwraak verder veel of weinig voorkomt, dat de “Subject Related Briefing” overigens een stijging van het aantal gevallen vermeldt en dat de argumentatie in de aanvankelijk bestreden

beslissing over de mogelijke bescherming door de Albanese autoriteiten niet pertinent is en manifest inconsistent met de beslissingen betreffende Brunilda Lleshaj en Donika Kaci. Die kritiek wordt in het bestreden arrest niet ontmoet. De algemene verwijzing naar het verslag in het administratief dossier vormt volgens verzoekster geen afdoende motivering vermits daarin niets is terug te vinden over de preventieve bescherming van mogelijke slachtoffers van bloedwraak noch over de vraag of de Albanese autoriteiten voldoende bescherming kunnen bieden.

Voor het overige wordt in het bijzonder kort en stereotiep gemotiveerd bestreden arrest enkel aangehaald dat verzoekster lang heeft gewacht met haar asielaanvraag en dat zij weinig over de familiesamenstelling van haar tegenpartij weet. Verzoeksters uitleg over het tijdsverloop tot haar asielaanvraag staat op blz. 8 en 9 van het gehoorverslag en blz. 14 van het verzoekschrift tot beroep, haar uitleg over de familiesamenstelling van haar tegenpartij staat op blz. 14 van het verzoekschrift tot beroep. In het bestreden arrest worden op selectieve wijze een aantal argumenten van de oorspronkelijk bestreden beslissing hernomen zonder de gegrondheid van verzoeksters kritiek ook maar in overweging te nemen.

Verzoekster merkt aanvullend nog op dat zij de in de aanvankelijk bestreden beslissing in aanmerking genomen tegenstrijdigheden haarfijn heeft weerlegd en de inconsistenties van die beslissing heeft aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herneemt in het bestreden arrest slechts enkele paragraafjes uit de aanvankelijk bestreden beslissing zonder in te gaan op verzoeksters argumentatie.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de verwerende partij lijkt te stellen dat een formele motiveringsplicht zou volstaan.

Beoordeling

12.1. Artikel 780 van het Gerechtelijk Wetboek geldt voor de gewone hoven en rechtbanken maar niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het derde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

12.2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

12.3. Blijkens de motivering van het bestreden arrest worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd omdat “(u)it de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Albanië - Bloedwraak, update 12 december 2011; SRB Albanië - beschermingsmogelijkheden, update 9 januari 2012) blijkt dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen”, omdat verzoekster geen concrete argumenten aanbrengt die de bovenstaande informatie weerleggen en omdat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van de SRB Albanië inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Wat de verwijzing door verzoekster naar de door de commissaris-generaal genomen beslissingen inzake Brunilda Lleshaj en Donica Kani betreft, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat iedere asielaanvraag afzonderlijk moet worden beoordeeld. Volledigheidshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog op dat “de beweerde vrees voor vervolging vanwege de verzoekende partij in de eerste plaats haaks staat op de vaststelling dat zij tot drie jaar toe nagelaten heeft asiel aan te vragen sinds haar vertrek uit Albanië” en dat verzoekster “daargelaten de tegenstrijdige verklaringen, (...) niet aannemelijk (maakt) dat zij mogelijks gevisceerd wordt omwille van bloedwraak”.

Met deze motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarop hij zich steunt en welke gedachtegang hij volgt om zijn beslissing te nemen. De motivering van het bestreden arrest laat verzoekster toe na te gaan of zij een rechtsmiddel kan gebruiken en laat de Raad van State toe zijn opdracht als cassatierechter uit te oefenen en na te gaan of de wet niet is geschonden. Wat dat betreft is aan de jurisdictionele motiveringsplicht voldaan en het derde middel is in die mate ongegrond.

12.4. In antwoord op verzoeksters kritiek dat bescherming bij bloedwraak in Albanië enkel post factum kan geschieden en dat de Albanese autoriteiten geen voortdurende

bescherming kunnen bieden, wordt in het bestreden arrest gesteld dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van de Subject Related Briefing over de beschermingsmogelijkheden, dat zij daarmee de uit gedetailleerde en uitgebreide landeninformatie afgeleide pertinente conclusie van de commissaris-generaal over de voorhanden zijn beschermingsmogelijkheden niet weerlegt, dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat de Albanese autoriteiten bereid en bekwaam zijn om hulp te bieden, dat de bescherming door de nationale autoriteiten daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en geen bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden. Uit deze motivering blijkt waarom verzoeksters argumentatie over het gebrek aan voortdurende bescherming wordt verworpen, met name omdat geen absolute bescherming en geen resultaatsverbintenis is vereist.

Volgens verzoekster beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende haar kritiek tegen de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat haar asielaanvraag laat is ingediend en dat zij te weinig weet over de familie van haar tegenpartij (in de zaak betreffende de bloedwraak). Een vreemdeling komt niet in aanmerking voor de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien de staat de in artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde bescherming tegen vervolging of ernstige schade biedt. De vaststelling in het bestreden arrest dat de Albanese autoriteiten de redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, volstaat derhalve als motief voor de verwerping van verzoeksters asielaanvraag en vraag om subsidiaire bescherming. Een mogelijk gebrekkig antwoord in het bestreden arrest wat betreft de redenen voor het tijdsverloop tot de asielaanvraag en voor haar gebrekkige kennis van de familie van haar tegenpartij, kan aldus niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

Verder geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest duidelijk aan waarom hij niet nader ingaat op verzoeksters kritiek op de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties, met name omdat “daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten waar zijn, (...) niet (is) voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet” en omdat “(d)eze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de

asielaanvraag kan leiden”. Hiermee wordt duidelijk geantwoord op verzoeksters kritiek betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden en er blijkt uit waarom die kritiek niet in aanmerking wordt genomen.

Wat betreft de beantwoording van verzoeksters middelen en argumentatie is in het bestreden arrest eveneens voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht. Het derde middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen